

**NACZELNIK
DRUGIEGO URZĘDU SKARBOWEGO
W GLIWICACH**

44-100 Gliwice, ul. Młodego Hutnika 2
tel. 032 33-99-800, fax 032 270-40-17

Znak sprawy: IIUS/IP/404-56/2007

Numer systemowy: 51853/2007

[REDACTED]

POSTANOWIENIE

Na podstawie art. 14 a § 1 i § 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (j.t. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 z późn. zm.), Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego w Gliwicach stwierdza, że Państwa stanowisko przedstawione we wniosku z dnia 05.02.2007 r. (data wpływu do tut. Urzędu: 07.02.2007 r.) o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dot. obowiązku zgłoszenia rachunków pieniężnych służących do obsługi rachunków papierów wartościowych w domach maklerskich – **jest prawidłowe.**

UZASADNIENIE

Jak stanowi art. 14 a § 1 Ordynacji podatkowej, stosownie do swojej właściwości naczelnik urzędu skarbowego, naczelnik urzędu celnego, wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta albo marszałek województwa na pisemny wniosek podatnika, płatnika lub inkasenta mają obowiązek udzielić pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu stosowania prawa podatkowego w ich indywidualnych sprawach, w których nie toczy się postępowanie podatkowe lub kontrola podatkowa albo postępowanie przed sądem administracyjnym.

W myśl art. 14 a § 4 cytowanej ustawy, udzielenie interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego, o której mowa w § 1, następuje w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.

Dnia 07.02.2007 r. do Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w Gliwicach wpłynął wniosek o udzielenie pisemnej interpretacji o zakresie stosowania przepisów prawa podatkowego.

W przedmiotowym wniosku podatnik przedstawił następujący stan faktyczny sprawy:

W ramach wykonywanej działalności gospodarczej podatnik korzysta z rachunków pieniężnych służących do obsługi rachunków papierów wartościowych w domach maklerskich. Zdaniem podatnika rachunki te nie podlegają zgłoszeniu o którym mowa w ustawie o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników.

Odnosząc się do przedstawionego stanu faktycznego sprawy oraz zdania podatnika w tym stanie faktycznym Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego w Gliwicach wyjaśnia:

Zgodnie z treścią art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (j.t. z 2004 r. Dz. U. 269, poz. 2681 z późn. zm.) zgłoszenie identyfikacyjne podatników niebędących osobami fizycznymi zawiera w szczególności pełną i skróconą nazwę (firmę), formę organizacyjno-prawną, adres siedziby, numer identyfikacyjny REGON, organ rejestrowy lub ewidencyjny i numer nadany przez ten organ, wykaz rachunków bankowych, adres miejsca przechowywania dokumentacji rachunkowej oraz przedmiot wykonywanej działalności określony według obowiązujących standardów klasyfikacyjnych.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 cytowanej ustawy podatnicy mają obowiązek aktualizowania danych objętych zgłoszeniem identyfikacyjnym przez dokonanie zgłoszenia aktualizacyjnego do właściwego naczelnika urzędu skarbowego, przy czym zgodnie z art. 9 ust. 6 ustawy do aktualizacji danych objętych zgłoszeniem identyfikacyjnym stosuje się przepisy art. 5 ust. 4a i 4b.

Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.) definiuje umowę rachunku bankowego oraz określa obowiązki i uprawnienia stron umowy (art. 725-733 k.c.), i tak: przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi, do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych (art. 725 k.c.). Bank może obracać czasowo wolne środki pieniężne zgromadzone na rachunku bankowym z obowiązkiem ich zwrotu w całości lub w części na każde żądanie, chyba że umowa uzależnia obowiązek zwrotu od wypowiedzenia (art. 726 k.c.).

Zasady prowadzenia przez banki rachunków bankowych uregulowane zostały w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (j. t. z 2002 r. Dz. U. Nr 72, poz. 665 z późn. zm.).

Art. 49 ust. 1 w/w ustawy wymienia rodzaje rachunków bankowych prowadzonych przez banki i są to: rachunki rozliczeniowe, w tym bieżące i pomocnicze, rachunki lokat terminowych, rachunki oszczędnościowe, rachunki oszczędnościowo-rozliczeniowe oraz rachunki terminowych lokat oszczędnościowych a także rachunki powiernicze, przy czym jak wynika z treści art. 49 ust. 2 ustawy dla osób prawnych, jednostek organizacyjnych

nieposiadających osobowości prawnej, o ile posiadają zdolność prawną oraz osób fizycznych prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek, w tym dla osób będących przedsiębiorcami bank może prowadzić rachunki rozliczeniowe oraz rachunki lokat terminowych.

Posiadacz rachunku bankowego dysponuje swobodnie środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku, choć w umowie z bankiem mogą być zawarte postanowienia ograniczające swobodę dysponowania tymi środkami (art. 50 ust. 1). Umowa rachunku bankowego powinna określać m. in.: strony umowy, rodzaj otwieranego rachunku, jego walutę, czas trwania umowy, wysokość oprocentowania środków zgromadzonych na rachunku, przesłanki dopuszczalności jego zmiany, terminy wypłaty, postawienia do dyspozycji lub kapitalizacji odsetek (jeżeli strony zastrzegły oprocentowanie), wysokość prowizji i opłat, formy i zakres rozliczeń dokonywanych na polecenie posiadacza rachunku i in. (art. 52 ust.2).

Definicję rachunku papierów wartościowych zawiera art. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. Nr 183, poz. 1538 z późn. zm.), zgodnie z którą rachunkami papierów wartościowych są rachunki, na których zapisywane są zdematerializowane papiery wartościowe, prowadzone przez podmioty ściśle określone w tym przepisie , m. in. domy maklerskie i banki prowadzące działalność maklerską.

Zasady prowadzenia rachunku papierów wartościowych oraz rachunku pieniężnego uregulowane zostały w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 2005 r. w sprawie trybu i warunków postępowania firm inwestycyjnych oraz banków powierniczych (Dz. U. z 2006 r. Nr 2, poz.8).

Z przepisów rozporządzenia (Oddział 2 Rozdziału 2) wynika m. in., że firma inwestycyjna nie może wykorzystywać środków pieniężnych zdeponowanych na rachunkach pieniężnych w innym celu niż wykonywanie zleceń lub dyspozycji klienta oraz pokrycie opłat i prowizji z tytułu świadczonych klientowi usług lub pokrycie innych zobowiązań klienta wobec firmy inwestycyjnej, wynikających z umów o świadczenie usług przez firmę inwestycyjną, zabezpieczenie wykonania zobowiązań (§ 20 powołanego rozporządzenia). Prowadzenie rachunku papierów wartościowych oraz rachunku pieniężnego odbywa się na podstawie umowy oraz regulaminu prowadzenia tych rachunków. Regulamin musi zawierać unormowania wymienione szczegółowo w § 24 rozporządzenia.

Zdaniem organu podatkowego analiza przytoczonych przepisów pozwala na stwierdzenie, iż rachunki bankowe stanowią odrębne pojęcie od rachunków papierów wartościowych i rachunków pieniężnych. Inne są podstawy prawne określające zasady prowadzenia tych rachunków oraz normujące uprawnienia i obowiązki stron zawierających umowy, tj. klienta i banku.

Istotną różnicą jest znacznie szerszy zakres operacji, których wykonanie może zlecać bankowi klient w przypadku rachunku bankowego, a także o wiele większy zakres kształtowania swobody korzystania z rachunku bankowego przez klienta.

Różny jest również zakres uprawnień banku do odmowy wykonania zlecenia posiadacza

rachunku bankowego (jedynie w przypadkach przewidzianych w przepisach szczególnych (art. 727 k.c.) a odmowy wykonania dyspozycji klienta przy prowadzeniu działalności maklerskiej (możliwość odmowy realizacji zleceń innych niż nabycie papierów wartościowych lub wypłata wolnych środków pieniężnych).

Należy zatem uznać, że rachunki pieniężne służące do obsługi rachunków papierów wartościowych w domach maklerskich nie można uznać za rachunki bankowe, których obowiązek zgłoszenia właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego wynika z przepisów ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników.

Niniejsza interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę oraz stanu prawnego obowiązującego w dacie wydania interpretacji.

Zgodnie z art. 14b § 1 i § 2 ustawy Ordynacja podatkowa, interpretacja nie jest wiążąca dla wnioskodawcy, wiąże natomiast właściwe dla wnioskodawcy organy podatkowe i organy kontroli skarbowej do czasu jej zmiany lub uchylecia.

POUCZENIE

Stronie przysługuje prawo wniesienia zażalenia na niniejsze postanowienie do Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach (adres do korespondencji: Izba Skarbowa w Katowicach Ośrodek Zamiejscowy w Bielsku – Białej – 43-300 Bielsko – Biała ul. Traugutta 2a) w terminie 7 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem organu podatkowego, który wydał postanowienie.

Otrzymują:

- ① Adresat
2. Izba Skarbowej w Katowicach
Ośrodek Zamiejscowy w Bielsku – Białej

3. A/a

Do wiadomości:

1. Izba Skarbowa w Katowicach
2. Izba Skarbowa w Katowicach
Ośrodek Zamiejscowy w Częstochowie
3. Urząd Kontroli Skarbowej w Katowicach

p.o. NACZELNIKA
Drugiego Urzędu Skarbowego
mgr Sławomir Gwczarczuk